

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **K. M.**, zastoupený Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Praha 4, Dědinova 2011/19, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Praha 4, Kaplanova 2055/4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 2. 2020, č. j. 1 A 1/2020 - 35,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi Mgr. Umaru Switatovi, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti a náhrada hotových výdajů v celkové výši 3 400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 19. 12. 2019, č. j. KRPA-342844-48/ČJ-2019-000022 ZZC, žalovaná podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodloužila o 90 dnů dobu zajištění žalobce za účelem realizace správního vyhoštění uloženého rozhodnutím žalované ze dne 18. 2. 2014, č. j. KRPA-56963-117/ČJ-2011-000022. Původní doba zajištění žalobce byla stanovena rozhodnutím žalované ze dne 2. 10. 2019, č. j. KRPA-342844-20/ČJ-2019-000022 ZZC, jímž byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a to rovněž na 90 dnů. Žalobce v České republice pobýval neoprávněně a byl veden v evidenci nežádoucích osob.

Již dříve bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění na dobu jednoho roku, což žalobce nerespektoval a ve stanovené lhůtě nevycestoval.

[2] Žalobu, kterou žalobce napadl uvedené rozhodnutí žalované Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Dospěl k závěru, že žalovaná se dostatečně zabývala možností uložení zvláštního opatření a jeho neuložení řádně odůvodnila zejména důvodem nebezpečí, že žalobce z území ČR neodcestuje a nadále se bude dopouštět maření výkonu správního rozhodnutí. Městský soud poukázal na to, že žalobce odmítá se správním orgánem spolupracovat, vypovídat a vyplnit žádost o ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu. Navíc dlouhodobě pobývá na zdejším území bez oprávnění k pobytu, opakovaně žádá o mezinárodní ochranu, která mu nikdy nebyla udělena, a opakovaně se na území ČR dopouští vědomé trestné činnosti. K možnosti uložení jednotlivých zvláštních opatření žalovaná zejména uvedla, že žalobce nemá na území České republiky žádný povolený pobyt a adresu, na které pobývá, nemá registrovanou. Z jeho jednání navíc plyne, že se bude správnímu vyhoštění vyhýbat a nebude spolupracovat. Složení finanční záruky není možné, neboť žalobce odmítl vypovídat a tedy správnímu orgánu nesdělil, zda může finanční záruku složit, či nikoliv. Žalobce neskýtá záruku, že by stanovené povinnosti plnil. S tvrzeními žalované se městský soud ztotožnil a dodal, že o neochotě žalobce vycestovat svědčí absence jakékoli snahy o získání cestovního dokladu a spolupráce se správním orgánem. Dostatečnou zárukou není ani skutečnost, že žalobce má na zdejším území bratra a přítelkyni. Tuto skutečnost navíc žalobce správnímu orgánu nesdělil. K tvrzenému nepřiměřenému zásahu do rodinného a soukromého života žalobce napadeným rozhodnutím městský soud uvedl, že i v tomto směru odmítl žalobce v průběhu správního řízení vypovídat. Namítané porušení článku 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách tak městský soud v projednávané věci neshledal. Podle městského soudu není důvodná ani námitka nemožnosti realizace správního vyhoštění žalobce. Městský soud k tomu odkázal na rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, které nabylo právní moci dne 23. 6. 2014, a dodal, že za objektivní překážku vycestování přitom nelze pokládat neochotu spolupráce ze strany žalobce.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Proti uvedenému rozsudku městského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost, a to z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). V ní nejprve obecně namítl, že správní orgány i soud nedostatečně zjistily skutkový stav, nepřihlíděly ke specifickým okolnostem věci a nešetřily oprávněné zájmy stěžovatele, který pobývá na území ČR již přibližně 9 let a má zde bratra a družku. Důkazy opatřené správním orgánem nebyly úplné, správní orgán si měl opatřit výpovědi případných svědků.

[4] Podle stěžovatele nebyly dostatečně vyhodnoceny ani podmínky pro prodloužení zajištění, spočívající v nutnosti přednostní aplikace zvláštního opatření za účelem vycestování. Vědomý negativní postoj k povinnosti uložené výjezdním příkazem v případě stěžovatele absentuje a pobývání na území ČR po skončení doby v příkazu stanovené není výsledkem úmyslného nerespektování rozhodnutí. Stěžovatel zde má stálé bydliště a je schopen osobně se hlásit na policii ve stanovené době a zdržovat se v místě bydliště nebo v místě určeném policejním orgánem tak, aby byl vždy pro správní orgán dosažitelný. Zdůvodnění napadeného rozhodnutí je spekulativním konstruktem, neboť stěžovateli ve vycestování bránila pouze ztráta cestovního dokladu, která nebyla účelovým jednáním, protože věc řešil opatřením náhradního dokladu. Stěžovatel odmítl vypovídat a spolupracovat, protože je důsledkem zajištění a probíhajícího řízení frustrován. Za tohoto stavu měl správní orgán a stejně tak i soud za účelem zjištění skutkového stavu věci vyslechnout bratra stěžovatele, který žije na území několik let spořádaným životem a je schopen stěžovatele finančně i materiálně zabezpečit.

pokračování

[5] Stěžovatel také namítl, že správní orgán ani soud nezohlednily, že má na území ČR rodinné zázemí u své družky a bratra, kteří jsou bezúhonní a mohou na něj pozitivně působit. Soužití s družkou je správnímu orgánu známo i z jiných správních spisů a stěžovatel se odmítl k rodinným poměrům vyjadřovat, protože se nezměnily. Stěžovatel a družka si přejí žít do doby realizace vyhoštění společně, neboť oba odloučením trpí. Odůvodnění rozsudku městského soudu nadto neodpovídá platné právní úpravě a koliduje se směrnicí Rady 2003/109/ES ze dne 25. 11. 2003, o právním postavení státních příslušníků zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajících rezidenty (dále „směrnice 2003/109/ES“). Ta v čl. 9 odst. 6 a 7 stanoví, že status dlouhodobě pobývajících rezidentů z třetích zemí mimo EU se pozbytím faktického oprávnění k pobytu nemění a je vždy nutno pečlivě zvažovat vazbu rezidenta na členskou zemi EU, v tomto případě ČR. K tomu v projednávané věci nedošlo. Napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života stěžovatele a jeho družky, kteří jsou na sobě citově závislí.

[6] Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu námitek uplatněných v kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], neboť se jedná o vadu svojí povahou tak závažnou, že by ji musel zohlednit z úřední povinnosti i bez návrhu stěžovatele (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.). Teprve je-li napadené rozhodnutí vyhodnoceno jako přezkoumatelné, může se soud zabývat dalšími stížnostními námitkami (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, publikovaný pod č. 617/2005 Sb. NSS).

[10] Z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu vyplývá, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje jejich argumentaci za nedůvodnou (viz například nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Meritorní přezkum napadeného rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku.

[11] Stěžovatel námitku nepřezkoumatelnosti nijak nekonkretizoval. Nejvyšší správní soud však dospěl k závěru, že napadený rozsudek městského soudu výše uvedené požadavky splňuje. Z odůvodnění napadeného rozsudku je seznatelné, z jakých důvodů městský soud žalobu zamítl a jaké skutečnosti považoval za rozhodné a prokázané. Městský soud se v napadeném rozsudku řádně a systematicky vypořádal se všemi námitkami uplatněnými v žalobě, přičemž rozsah jeho odůvodnění považuje Nejvyšší správní soud za dostačující. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku je tedy nedůvodná.

[12] Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o prodloužení doby zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení „[p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“

[13] V projednávané věci je zejména sporné, zda namísto prodloužení doby zajištění nepostačovalo uložení zvláštního opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců, kterým může být povinnost stěžovatele oznámit policii adresu místa pobytu a zdržovat se tam, složení finanční záruky, povinnost osobně se hlásit na policii, či povinnost zdržovat se na určeném místě a být tam přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.

[14] Nejvyšší správní soud již v minulosti dovodil, že vzhledem k mimořádnosti tohoto institutu musí správní orgán před rozhodnutím o zajištění cizince vždy zvážit, zda nelze zajistit výkon správního vyhoštění mírnějšími prostředky, kterými jsou právě zvláštní opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Totéž platí i o prodloužení doby zajištění, kdy je nutné posuzovat, zda jsou nadále splněny podmínky pro realizaci účelu zajištění, neboť prodloužení zajištění je realizováno za stejným účelem jako samotné rozhodnutí o zajištění (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2016, č. j. 1 Azs 275/2015 - 27).

[15] Výše uvedené nicméně nelze vykládat v tom smyslu, že by bylo třeba nejprve uložit zvláštní opatření a k zajištění (či jeho prodloužení) přistoupit teprve tehdy, pokud by nebylo účinné. Takový výklad by vedl v důsledku často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. Jestliže nelze předpokládat, že cizinec bude schopen plnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření, nebo existuje-li důvodná obava, že by byl jeho uložení ohrožen výkon správního vyhoštění, je jeho zajištění namístě (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011 - 50, a ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 As 59/2011-64, či usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38, publikované pod č. 3559/2017 Sb. NSS). V naposledy zmíněném usnesení rozšířený senát také konstatoval, že úvaha správního orgánu o nutnosti zajištění cizince za účelem správního vyhoštění závisí na typovém důvodu zajištění. Volba zajištění na základě § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců (jako tomu bylo v projednávané věci) bude pravidlem, i tak je však vždy nutno zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností). Správní orgán je tedy před rozhodnutím o zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců povinen přihlédnout k tomu, nepostačují-li v případě daného cizince s ohledem na jeho osobní, rodinné a majetkové poměry zvláštní opatření podle § 123b téhož zákona. Z citované judikatury je zřejmé, že jejich užití je důvodné tehdy, vyjdou-li v průběhu správního řízení najevo skutečnosti, které jednak umožňují užití těchto zvláštních opatření, a zároveň by ve srovnání s nimi bylo rozhodnutí o zajištění příliš tvrdým opatřením.

[16] Stěžovatel v žalobě i v kasační stížnosti namítá, že žalovaný nedostatečně zvážil užití mírnějších zvláštních opatření namísto zajištění. Nelze nicméně přehlédnout, jak ostatně uvedl i městský soud, že v rámci správního řízení stěžovatel odmítl vypovídat (odpovídat na kladené otázky týkající se mimo jiné i jeho osobní a majetkové situace a soukromého a rodinného života), a s žalovaným nespolečně pracoval. Jak přitom Nejvyšší správní soud uvedl již ve svém rozsudku ze dne 31. 3. 2020, č. j. 8 Azs 328/2019 - 25, v němž posuzoval rozhodnutí o zajištění stěžovatele předcházející nyní posuzovanému rozhodnutí, „[s]právní řízení o zajištění cizince podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je zahajováno ex officio a s ohledem na zásadu materiální pravdy obsaženou

pokračování

v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, je žalovaný obecně vzato povinen zjistit skutkový stav věci bez důvodných pochybností. Přesto po něm nelze požadovat (zejména s ohledem na povahu a rychlost daného řízení), aby zjišťoval veškeré skutečnosti týkající se rodinného a soukromého života stěžovatele, pokud je v průběhu řízení sám stěžovatel odmítl sdělit, a jež zároveň nevyplynuly z jiných aktuálních dostupných podkladů, které jsou správnímu orgánu známy z úřední činnosti.“

[17] Ze správního spisu je zřejmé, že žalovaná se stěžovatele výslovně dotazovala, jestli na území České republiky pobývají jeho příbuzní, zda zde žije ve společné domácnosti s občanem EU, či je-li na něm nějaká osoba zde pobývajících závislá nebo se o někoho takového musí starat. Stejně tak se dotázala, jestli existují překážky, které mu brání v dobrovolném vycestování, zdali má označenou poštovní doručovací schránku na uvedené adrese a jestli disponuje dostatečnými finančními prostředky, které by mohl využít ke složení finanční záruky. Pokud tyto skutečnosti stěžovatel odmítl žalované sdělit, nemůže se v rámci soudního přezkumu úspěšně dovolávat toho, že byl nedostatečně zjištěn skutkový stav věci, nebyl proveden výslech případných svědků (které sám stěžovatel v rámci celého řízení ani neoznačil) a nepřihlédl k jeho konkrétní situaci. Stěžovatel tedy ve správním řízení neuvedl žádné skutečnosti, na jejichž základě by žalovaná mohla dospět k závěru, že je rozhodnutí o zajištění příliš tvrdým opatřením.

[18] Užití zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců žalovaná podle městského soudu posoudila dostatečně a přezkoumatelným způsobem popsala důvody jejich vyloučení, které mají oporu ve správním spise. Nejvyšší správní soud se v tomto směru se závěry městského soudu bezvýhradně ztotožňuje. Stěžovatel v kasační stížnosti přednesl pouze obecné argumenty, které jsou však založené na skutečnostech, jež mohl a měl uvést už v průběhu správního řízení, avšak neučinil tak. Z většiny nadto nepolemizují se závěry městského soudu, ale pouze opakují žalobní námitky. Zároveň nelze přehlédnout, že některá tvrzení stěžovatele neodpovídají skutečnosti, například když tvrdí, že jeho pobyt na území ČR po skončení doby stanovené mu ve výjezdním příkazu není výsledkem úmyslného nerespektování rozhodnutí, avšak jeho faktické jednání během správního řízení, kdy odmítal spolupracovat se správním orgánem a vyplnit žádost o ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu, vypovídá o opaku.

[19] Nejvyšší správní soud také považuje za nezbytné zdůraznit, že stěžovatel na území ČR po celou dobu pobývá bez pobytového oprávnění a opakovaně zde páchá trestnou činnost, za kterou byl již několikrát pravomocně odsouzen, a to i k trestu vyhoštění v roce 2015, který rovněž nerespektoval. Stěžovateli byl opakovaně vydán výjezdní příkaz v návaznosti na dřívější rozhodnutí o správním vyhoštění, přesto až doposud ze země neodcestoval. Za snahu o legalizaci pobytu bezesporu nelze považovat opakovaně podávané žádosti o mezinárodní ochranu, které ve svém důsledku jeho pobyt na území ČR prodlužují a oddalují realizaci správního vyhoštění. Je tak nutno souhlasit se žalovanou, že s ohledem na stěžovatelovu pobytovou a trestní minulost existuje v jeho případě nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud by nebyla doba zajištění prodloužena. Důvěra ve stěžovatele a jeho ochotu podrobit se realizaci správního vyhoštění tak byla s ohledem na výše uvedené skutečně natolik oslabena, že užití zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců nebylo namístě.

[20] K obecné námitce stěžovatele, že žalovaná měla v nyní projednávané věci přihlížet ke skutečnostem, které stěžovatel uvedl v jiných řízeních, pak Nejvyšší správní soud pouze uvádí, že z důvodu časové prodlevy a možné změny okolností tak žalovaná učinit nemohla. Stěžovatel tento závěr v kasační stížnosti nikterak nerozporuje, pouze nyní nově uvádí, že ve věci nevypovídal z důvodu neměnnosti těchto skutečností. Vzhledem k tomu, že však stěžovatel žalované nesdělil, že dané okolnosti se nezměnily, nelze žalované vyčítat, že z daných okolností při posuzování věci nevycházela. Ani tato námitka tedy není důvodná.

[21] Za nedůvodnou považuje Nejvyšší správní soud i obecnou námitku o nepřiměřeném zásahu žalobou napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života stěžovatele.

Stěžovatel v tomto směru uvedl, že na území ČR žije společně se svou družkou, přičemž oba partneři jsou na sobě citově závislí a vzájemným odloučením v důsledku napadeného rozhodnutí trpí. Na zdejším území dále žije i bratr stěžovatele. K tomu lze pouze zopakovat, že v průběhu správního řízení se stěžovatel o družce ani o bratrovi nezminil a v žalobě i kasační stížnosti pak uvedl pouze nekonkrétní skutečnosti, z nichž nelze ani seznat, po jak dlouhou dobu s družkou žije, jak se družka jmenuje, jaké má občanství, ani jak vážný je jejich vzájemný vztah. S ohledem na výše uvedené tedy nelze ani tuto námitku považovat za důvodnou.

[22] Vyhovět pak nelze ani poslední kasační námitce spočívající v tom, že napadený rozsudek městského soudu je v rozporu s čl. 9 odst. 6 a 7 směrnice 2003/109/ES. Podle čl. 3 odst. 1 této směrnice se totiž její působnost vztahuje na státní příslušníky třetích zemí, kteří oprávněně pobývají na území členských států EU. Podle odst. 2 téhož ustanovení se nevztahuje mimo jiné na příslušníky třetích států, kteří jsou uprchlíky nebo zažádali o přiznání právního postavení uprchlíků a jejich žádost nebyla dosud vyřízena. Namítaný čl. 9 uvedené směrnice se týká odnětí nebo ztráty právního postavení (odst. 6 tohoto ustanovení se např. týká konce platnosti povolení k pobytu). Stěžovatel však na území České republiky nikdy žádným „právním postavením“ (pobytoým titulem), jež by mu mohlo být odňato nebo které by mohl ztratit, nedisponoval. Svůj pobyt se naopak nikdy nepokoušel legalizovat a pobytové oprávnění získat.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze je zákonný. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[24] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaná náhradu nákladů výslovně neuplatnila a Nejvyšší správní soud ani ze spisu neshledal, že by jí vznikly náklady překračující běžný rámec její administrativní činnosti. Soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

[25] Stěžovateli byl v řízení před městským soudem ustanoven jako zástupce advokát Mgr. Umar Switat, jehož odměnu a hotové výdaje podle § 35 odst. 10 s. ř. s. hradí stát. Ustanovenému zástupci náleží v souladu s § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby, spočívající v sepsání kasační stížnosti, ve výši 3 100 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupce stěžovatele nedoložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, náhrada této daně mu tak nepřisluší. Náhrada nákladů za řízení o kasační stížnosti tedy činí celkem 3 400 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 22. února 2021

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu